

Torben Rechendorff (KF):

Det er selvfølgelig en betænkelig affære at ændre hele den danske filmverdens struktur, blot fordi de forskellige parter nu flytter ind i et nyt hus. Og hr. Søren Hansens analogi til Danmarks Radio og til Det Kongelige Teater synes jeg nu nok halter lidt. På den anden side skal jeg gerne sige, at i den konservative folketingsgruppe kan vi godt se, at hvis der i øvrigt er brug for at kigge på filmverdenens struktur, så er det vel sådan set et meget godt tidspunkt, nemlig da der nu foreligger en ny, om jeg så må sige indkvarteringsituation for de berørte instanser.

For hvad handler det om? Ja, det handler jo ikke om struktur. Det handler om at ruste den danske filmverden bedst muligt til de udfordringer, som ligger foran.

I den forbindelse vil jeg godt understrege, at vi er meget opmærksomme på, at det er en uhyre vanskelig affære at sammenstrikke en struktur, som alle i den danske filmverden jubler over. Og vi er også opmærksomme på, at det heller ikke denne gang er lykkedes for kulturministeren. Vi vil gerne i udvalgsbehandlingen bore i nogle ting, først og fremmest omkring det med strukturen, og jeg skal ganske kort lige nævne, hvad det er for temaer, vi vil have op og vende.

Vi tror, at relationerne mellem bestyrelsen og de tre råd bliver af meget stor betydning. Er det den rigtige form for repræsentation, man har fundet for rådene i bestyrelsen? Det vil vi gerne diskutere.

Vi vil gerne diskutere direktionens, herunder den administrerende direktørs, kompetence – og jeg skulle måske sige og ikkekompetance. Vi vil også gerne være sikre på, at konsulenternes placering fortsat bliver fuldstændig uafhængig. Det ligger vist i ministerens forslag og også i bemærkningerne, at sådan skal det være. Men vi vil gerne være sikre på, at sådan forholder det sig.

Og så vil vi specielt gerne høre lidt nærmere om, hvad ministeren forestiller sig, at den i § 10 omtalte vedtægt skal indeholde.

Så er der også noget om overgangsbestemmelserne, og der er også noget omkring de vanskeligheder, som vel godt kunne opstå omkring dette, at bevillingerne hvert år fastsættes ved forhandlingerne omkring finansloven. Men der kan selvfølgelig i den forbindelse opstå så mange vanskeligheder.

Men bevares, vi skal gerne tilslutte os hovedtanken. Vi synes, at ministeren har en urskov af

nærmere regler, som skal fastsættes af ministeren, og det vil vi også gerne forske lidt yderligere i.

Det vil vi også gerne, når talen er om lovens andet punkt, nemlig filmcensuren afskaffelse og indførelse af et Medieråd. Jeg skal ikke skjule, at dette at afskaffe filmcensuren godt kan give os en smule bekymring. Men vi støtter tanken om at afskaffe den. Men vi lægger afgørende vægt på, at den funktionsbasis, som det Medieråd, der opstår, får – og det vil altså sige de nærmere bestemmelser, ministeren også her agter at fastsætte – bliver på en sådan måde, at der er mindst mulig grund til at være bekymret.

I den forbindelse skal jeg sige, at det er særlig vigtigt for os, at der også bliver taget hensyn til børn, der er alt andet end i følge med deres forældre. Det er der nemlig mange børn der ikke er, og jeg synes, det baserer sig lovlig meget på, at børnene kommer gående sammen med deres forældre hen til biografen for at se filmen: »Driver dug, falder regn«. Og de tider er jo overstået.

Birgitte Husmark (SF):

Anledningen til, at vi står her, er jo bl.a. det fine, nye hus i Gothersgade og så måske også det, at kulturministeren ønsker mere hånd i hanke med filmediet.

Det, vi har fået med det lovforslag, der ligger nu, er jo desværre noget, der tegner til at blive en mastodont, en enhed, som er en kunstig enhed, der skal presses sammen under den samme bestyrelse, under den samme direktion, og som skal rumme alt: spillefilm, kortfilm, dokumentarfilm, museums- og forskningsopgaver, og desuden skal økonomisk støtte, rådgivning, inspiration og talentudvikling inden for alle de her områder pakkes sammen under én bestyrelse centreret under ministeren.

Det er jo ikke nødvendigt det her. Det er jo ikke nødvendigt, fordi man flytter i samme hus, at man så også giver sig til at dele bord og seng.

Et andet punkt, som SF finder meget ubehageligt, er den paragraf, som giver kulturministeren lov til faktisk alting, bemyndigelsesparagraffen, § 10. Vi kan faktisk ikke lade være med at sammenligne den med Maastricht-Traktatens § 235, som også giver frit lejde til alt.

Også ansvarsfordelingen imellem minister og bestyrelse er helt flydende i denne her paragraf. Der er bl.a. åbnet op for, at ministeren kan afgøre Filminstitutets interne kompetencefordeling.